

Kjærringen som ikke var nyfiken.

(Fransk eventyr.)

Det var engang en konge som var ute paa jagt. Da han var kommet et stykke ind i skogen, kom han paa vildstraa, og mens han gik og lette efter veien, saa fik han høre nogen som stod og snakket sammen bak nogen busker. Kongen fik lyst til at lye efter hvad det var de snakket om, og saa fik han høre at det var en mand og en kjærring som holdt paa at hugge kvisteved.

„Aa ja, aa ja,“ sa kjærringen, „jamen er det tungt at en skal slite saa haardt for føden. Neimen om jeg skjønner hvad Eva tænkte paa, som kunde spise av alle de andre eplerne i paradiset, og saa skulde hun endelig spise av kundskapens træ allikevel. Hadde hun ikke gjort det, saa hadde vi sluppet at gaa her og stride og stræve med at hugge kvisteved.“ — „Ja, du kan saa sige,“ sa manden, „men Adam var nu ikke likere han heller; hadde jeg været Adam, og du vilde spist av kundskapens træ, saa skulde jeg nu vel altid faa banket ut av dig de nykkerne.“

Da kongen hørte dette, gik han bort til dem.

Han spurte om det ikke var et haardt slit at gaa og stræve slik med veden, nu de var gamle begge to. Jo, det var nok ikke frit for det, mente de. Saa spurte kongen om de ikke hadde lyst til at følge med ham, saa skulde de nok slippe at arbeide, men faa den fineste mat hver eneste dag. Jo, det syntes de skulde være rigtig bra. Saa bød kongen sine mænd at de skulde ta med sig vedhuggeren og konen hans. Da de kom til kongsgaarden, fik manden og kjærringen et værelse for sig selv, og fine klær fik de ogsaa. Om middagen kom det ind en tjener og dækket op bordet med de kosteligste retter; men midt paa bordet satte han et fat med et sølvlaag over. Da de nu skulde sætte sig tilbords, vilde konen straks se efter hvad som var i fatet med sølvlaaget paa. Nei, det maatte de da slet ikke røre, sa tjeneren, for kongen hadde sagt at de kunde faa saa meget de vilde av de andre rettene, men det fatet maatte de ikke røre. Saaledes gik det et par dage, og hver dag satte tjeneren fatet med sølvlaaget midt paa bordet. Men en dag saa manden at konen hans sat saa sturen og ikke hadde nogen matlyst, og saa spurte han hvad som feilte hende.

„Aa, det kan være det samme med al den andre maten,“ sa hun, „naar jeg ikke kan faa noget av den som er i fatet med sølvlaaget paa.“ — „Jeg mener du er rent gal,“ sa manden; „har du ikke hørt at kongen har sagt vi maa ikke røre det?“ — „Jeg er like sæl, enten han har sagt det eller ikke sagt det,“ sa kjærringen; „men jeg kan ikke skjønne hvorfor de skal sætte det paa bordet, naar vi ikke faar smake noget av det som er i det.“ Og saa

satte hun i at graate og sa hun var lei og kjed av livet, saa hun likesaa gjerne kunde gjøre ende paa sig, siden hun ikke kunde faa vite hvad slags mat det var som laa i det fatet.

Manden syntes det var rigtig leit, da han saa kjærringen graat saa saart, for han var da glad i hende ogsaa, og tilslut sa han at han fik vel gjøre hende til viljes, og saa lettet han paa laaget. Med det samme smat det ut en liten mus, som løp ned paa gulvet. Saa skulde de da til at fange den og løp rundt om i hele værelset, musen fore og manden og kjærringen efter; men saa fandt den et litet hul, og der blev den borte for dem.

I det samme kom kongen ind, og spurte hvor det var blit av musen som var under sølvlaaget. Saa maatte da manden fortælle hvorledes det var gaat til: konen hadde været saa nyfiken, hun maatte da endelig smake paa det som var under sølvlaaget, og manden syntes slik synd i hende, da hun gav sig til at graate, saa han kunde ikke andet end gjøre hende til lags, saa nødig han vilde. Da mindet kongen dem om det de hadde sagt ute i skogen, og mente det var ikke værdt at klage paa Adam og Eva, naar de ikke var et haar bedre selv. Nu kunde de til straf gaa dit de kom fra, sa han. Og længer var de da ikke i paradis, de heller.